

Trại VỀ NGUỒN

Mỗi ngày trên đường đi làm, tôi luôn luôn chọn đi qua con đường canyon ngoằn ngoèo này để vào freeway, mặc dù con đường này nó dài và xa hơn, nhưng mỗi khi đi qua đây, tôi đều có thể để tâm trí mình được nhẹ nhàng với những cảnh thiên nhiên mà chuẩn bị cho mình một ngày mới với những bận rộn của đời sống.

Hôm nay, cũng con đường này, nó đang lao xao vào mùa

xuân, với rất nhiều những cành mai dại mọc bên đường, vàng hoe và đông đưa qua lại trong đám cỏ xanh. Cảnh vật ở đây thật an lành! Nhìn những cánh mai vàng này, tôi lại nhớ đến những ngày đi hiking với các anh chị em Trường Sơn ở Trại "Về Nguồn", bởi vì trại này hay được tổ chức sau mùa Easter cho nên con đường hiking cũng đầy hoa dại như vậy. Cái tên Về Nguồn nghe thấy đã ấm áp, nhưng tinh thần thiết chia sẻ giữa các anh chị em thì càng ấm áp hơn. Ở nơi này, tôi học hỏi được rất nhiều thứ: nào là thắt dây, làm cò, nấu ăn kiểu dã chiến...v.v Ngoài ra tôi còn được thấy nhiều tài của các trưởng và các anh chị em trong trại.

Miên man..... tôi lại nhớ tới đất trại. Ngoài xa xa kia là cái chòi nho nhỏ mà các trưởng đã dựng lên để chúng tôi có chỗ rửa chén. Thật là

một mạc, giản dị, những chậu nước được nối với nhau bằng dây thừng và gỗ cây. Còn phần đất phẳng phiu nơi này là chỗ chúng tôi sinh hoạt trò chơi lớn, để vừa vui, vừa mở mang trí óc. Sau một số trò chơi, thì tới phần thi đua nấu ăn giữa các

món này đem qua tặng đội về chót.....

đội với nhau. Tiền thì ít mà món ăn thì phải ngon. Không biết làm sao mà làm được vì đi chợ thấy cái gì cũng thích bỏ vào giỏ, nhưng khi ra tính tiền thì không đúng budget nên đành phải bỏ bớt đồ lại. Chọn món để nấu cũng là một bài toán khó, nhưng lại không bị stress, trái lại đây lại là đề tài vui để bàn bạc, tính toán với nhau. Tới lúc giờ thi chấm dứt, thì nghe một tiếng còi để ngưng nấu và đội chúng tôi được dịp đi một vòng để xem các đội khác làm ra sao. Tôi rất ngạc nhiên với các món ăn không thua gì nhà hàng 5 sao của các đội bạn. Còn đội của tôi, có món ngon món dở, mà món dở thì ăn không nổi, càng nhìn, lại càng "mất cảm tình" vì tới giờ cuối thì quỳnh

quáng cả lên nên cái gì cũng thả vào hết, hy vọng màu mè sẽ được thêm ít điểm.... hihi.... Sau đó thì tới giờ các giám khảo đi thử từng món và chấm điểm. Chúng tôi cũng rủ nhau đi theo sau ban giám khảo, vừa đi vừa lắc đầu, lẩm nhẩm “chết rồi! chạy về lấy lon tìm hoa dại cắm vô, nếu không thì thua chắc đội này”, “đi mượn chai tiêu xịt vào đồ ăn nhanh lên”, rồi khi giám khảo đi tới đội của chúng tôi thì chúng tôi đem báo ra quạt cho giám khảo, dờ dờ nịnh hót để xin thêm điểm. Đôi lúc có anh em còn bảo “Mấy cô đi theo giám khảo làm mỹ nhân kế xin thêm điểm đi”. Tuy nhan sắc không mặn mà, nhưng chúng tôi cũng ráng nói năng nhỏ nhẹ với các giám khảo may râu cầu may, nhưng cuối cùng không những không được thêm điểm mà còn bị trừ vì tội hà hiếp và bám sát ban giám khảo, thế là mọi người lại được một dịp cười Rồi thì đội nào về đội đó để ăn. Chúng tôi ngồi nhìn món ăn lắc đầu ăn không nổi, nhưng rồi cũng rúc rích đồng ý với nhau khi nghe có người nói “Thôi bỏ đi, mình đi qua đội thắng giải nhất mà ăn, còn món này đem qua tặng đội về chót. Cứ thế, chúng tôi lúc nào cũng nở trên môi nụ cười mà cũng không hiểu tại sao lại dễ cười đến thế! Tới cuối cuộc thi, chúng tôi may mắn được đứng hạng 3 trên tổng số 4 đội, thế là cả đám reo hò ầm ỹ, vui mừng còn hơn cả đội đứng đầu vì thấy mình còn có cơ hội để trêu chọc đội đứng cuối cùng.

Thế rồi hết sáng, đến trưa, đến chiều, chúng tôi lại mở lửa trại sinh hoạt chung với nhau, nối vòng tay lớn, hát những bài hát chung và thi đua đóng kịch cho nhau coi. Có lúc tôi cười rũ rượi và không ngờ lại có nhiều anh chị em có khiếu đóng kịch hay như thế. Kịch cười của chúng tôi vừa hay, vừa bình dân, vừa không mất tiền mua vé như của Thúy Nga Paris mà dư âm vẫn còn mãi tới ngày hôm sau khi mọi người nhắc nhở về các nhân vật tối qua trong lúc nhâm nhi café buổi sáng. Rồi đêm xuống, sau lúc midnight, lửa trại cũng chỉ còn lại một vòng nhỏ với chút than hồng tí tách kêu. Nhìn lên vòm trời

rộng, đầy sao, ở dưới này là một chùm lửa nhỏ, chúng tôi ngồi cạnh nhau, đưa chùm áo lạnh, đưa chùm khăn, đưa chùm mũ, đưa run lập cập, vậy mà vẫn cố gắng ngồi hát nho nhỏ bên nhau, để chờ đợi..... cho đến khi những tiếng hát thật hay trở dậy giữa đêm khuya..... và nhất là những thổ lộ tâm tình, rù rì bí mật khi chỉ còn lại một ít anh em với nhau. Đôi lúc chúng tôi lại nghe tiếng ngáy khò từ lều nào đó vang lên thật to, thế là cả đám lại cười khúc khích với nhau đoán xem người đó là ai.... cứ như thế cho đến khi mệt nhoài, cho đến lúc tiếng hát cũng trầm xuống theo thời gian và mắt mở không nổi nữa chúng tôi mới lờ lờ về lều đi ngủ.....

Ở trại Về Nguồn này là lúc chúng tôi được sống hồn nhiên nhất, không ai câu nệ, cũng không ai tranh chấp hơn thua, quên đi những lo âu của đời sống hằng ngày, ai ai cũng cười như đang trở về với thời thơ ấu của chính mình.... Thật là bao nhiêu kỷ niệm làm tôi khó quên. Tôi quen biết các anh chị em chỉ được vài năm, nhưng đúng là "một ngày làm hướng đạo, cả đời làm hướng đạo". Tôi rất quý các anh chị em của Trường Sơn, tôi yêu thích những nụ cười, những cố gắng vượt bực để góp sức chung lo cho các em trong đoàn. Thời gian sau này dù tôi không còn dịp sinh hoạt với các anh chị em của Trường Sơn nữa, nhưng trong lòng lúc nào cũng hồi tưởng những chuỗi ngày đáng yêu và hy vọng sẽ có một ngày nào đó có dịp trở về cùng ngồi lại với các anh chị em để tiếp tục sinh hoạt như xưa.

P.H Quỳnh Như

